

Sa ofte, om end maaste ubevidst, have disse Sympatier, disse Stemninger, givet sig Udslag i ret kraftige Angreb paa et bestemt Objekt, i det foreliggende Tilfælde snart mod det gamle sjællandske Jærnbaneelskab, snart mod den nuværende Jærnbaneadministration. Jeg tror, man vil være enig med mig i, at det er uheldigt, at personlige Stemninger, personlige Mellembærende skulle øve nogen Indflydelse paa Forhold, hvor kun egentlig rent saglige Hensyn burde være raadende. Jeg har derfor troet, at det kunde være af nogen Betydning, om der gjordes et Forsøg, om end maaste et utilstrækkeligt, paa at dæmme op for et saadant Forhold, der har søgt at gøre sin Indflydelse gældende, og, som vi i Gaar hørte, ogsaa søgte at komme frem her i Tinget. Jeg agter ikke at rejse nogen personlig Polemik mod det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (B. Lunn). Tværtimod; jeg skal, uaagtet jeg her har liggende for mig en hel lille net Blomster-samling af no'erede og ret stærke Ud-fald mod Jærnbaneadministrationen, ikke rippe op i den Sag og skal derfor ikke gentage den. Jeg skal blot til-lade mig den Bemærkning, at jeg ganske vist — og jeg tror mange med mig — i Gaar imødesaa det ærede Medlems Foredrag med visse Forventninger, der bundede i, at man formentlig, at han sad inde med nogle Forudsætninger for særlig Sagtyndighed paa det her omhandlede Om-raade. Men jeg ved ikke, om det er gaaet andre ærede Medlemmer som mig — jeg for mit Vedkommende maa ærlig tilstaa, at jeg følte mig noget stuffet. Det ærede Med-lem — jeg ser ham desværre ikke til Stede — maa ikke optage dette som en nærgaaende personlig Kritik af hans Foredrag. Tværtimod tror jeg, at der allerede i de Ord, at jeg nærede Forventninger, ligger halvvejs en Kompliment, og maaste Skylden for, at disse Forventninger ikke bleve tilfredsstillende, snarest ligger hos den, der har skruet For-ventningerne for højt op, men jeg maa til-staa, at denne Række af Klager og Besvæ-ringer over Jærnbaneadministration i be-stemte, indskrænkede Tilfælde, som jeg ikke stønner have nogen almindelig Interesse eller generel Betydning, var meget langt fra at give et saadant Bidrag til Løsningen eller Klaringen af de Spørgsmaal, her foreligge os, som jeg havde ventet, hvorimod det ærede Medlems Foredrag nok kunde give Anled-ning til at styrke det Indtryk, som maaste kunde være til Stede hos adskillige, navnlig fra Forhandlingerne i det andet Ting, fra de stærke Angreb, som der have været rettede mod vor Jærnbanebestyrelse. Disse Angreb

kunne nok maaste have efterladt et Indtryk, hvis Berettigelse det kunde være værdt nær-mere at undersøge, hvis overhovedet et saa-dant Indtryk skulde være til Stede. Det er jo en Gang saa i denne Verden, at gentagne og fra forskellige Sider kommende Angreb meget ofte, og vel som oftest, efterlade et vist Indtryk af, at der, selv om disse An-greb ere blevne i Enkeltthedne slaaende og kraftig imødegaaede, maaste dog er, som man siger i England, og som den store Digters Ord lyde, something rotten in the state of Denmark, in casu i Jærnbanebe-styrelsen. Det tror jeg nu ikke, der er; men jeg mener samtidig, naar jeg siger dette, at være forpligtet til ogsaa at begrunde min Tro i saa Henseende, og jeg skal tillade mig at gøre det. Men for at kunne gøre det maa jeg føre et Forsvar, om jeg saa maa sige, over hele Linien, og for at gøre dette vil det atter være nødvendigt at samle de i spredte Enkeltheder fremkomne Angreb i mere almindelige Betegnelser, i Udtryk, som mere ramme det almindelige, og jeg tror i saa Henseende at kunne karakterisere disse An-greb som mundende ud i Anker over Jærn-banebestyrelsens Dyrhed og Anker over dens Udhytighed. Jeg skal først beskæftige mig med Ankerne over dens Dyrhed. Denne gaar jo ikke saa meget ud paa at anke over høje Lønninger — dem er man jo gennem-gaaende enig om — som derimod over det alt for talrige Personale, navnlig i Sammen-ligning med det, der findes i vort Naboland Sverige, ligesom man i det andet Ting overhovedet synes at have haft Tilbøjelighed til at tage dette Lands Jærnbanevæsen til Mønster. Men hvorledes forholder det sig nu, naar man ser nøjagtig paa den Ting? Det maa maaste være mig tilladt at gengive nogle Tal i saa Henseende, der ville være højst oplysende. Samtlige ved de danske Statsbaner ansatte Personer anslaaes til 6,367. Trækkes derfra de 294, som ere ansatte ved vor Søfartsafdeling, en Afdeling, som ikke findes i Sverige, og de maa derfor nød-vendig fradrages, naar man vil opstille en nøjagtig Sammenligning, bliver tilbage 6,073. Ved de svenske Baner er i Ordina-rieafdelingen ansat 5,215 Personer, men i det andet Ting har man ved Sammenligningen glemt at anføre dem, der ere beskæf-tigede i Ekstra-Ordinarieafdelingen, som den kaldes, hvilke ere omtrent lige saa mange, nemlig 5,202. At dette forholder sig rigtigt, vil man kunne overbevise sig om ved at efterse den officielle svenske Driftsberetning for 1890, Side 33. De danske Statsbaner have en Længde af 1,522 Kilometer. For-deles da de 6,073 Personer paa denne